

Tėveliukas (3)

2013-08-01, 17:44 Gražina JUODYTĖ

Kur bepasirodytų tėvas pranciškonas Juozapas, jis tarsi vynuogienojas bemat aplimpa žmonėmis tarsi vynuogių kekėmis - garbaus amžiaus senjorais, vaikais, jaunuoliais.

Lygiai tokį pat vaizdą stebėjau ir Cigonaliuose, kai jis atvyko į Šv. Pranciškaus Asyžiečio dvasinės paramos centro surengtą kelių dienų stovyklą onkologinėmis ligomis sergantiems ir jau pagijusiems žmonėms. Nors jis atvažiavo tarsi į savo šventę - filmo apie jį pristatymą, tačiau daug kas panoro būtent jam atlikti išpažintį. Ir jis tai darė čia pat, pievoje, taip natūraliai, tarsi tik prie tokios "klausyklos" visą gyvenimą ir būtų pratęs.

Tėvas pranciškonas Juozapas dabar vyriausias vienuolių pranciškonų brolijoje. Ir daugeliui brolių jis yra dvasios tėvas. Tačiau pasaulietiniame gyvenime jis turi labai švelnų vardą - Tėveliukas. Būtent taip ir pavadino sukurtą filmą apie jį režisierė Dalia Kanclerytė. Filmo operatorius - Gediminas Numgaudis, šiam filmui specialiai muziką sukūrė Sigitas Stalmokas.

20 min. trukmės dokumentiniame filme nėra jokių įmantrybių, vingrybių - tiesiog Tėveliuko gyvenimo kelyje sutiktų žmonių liudijimai, kokią įtaką jiems šis žmogus yra padaręs - savo gerumu, savo paprastumu, savo išmintimi. Ir kokie tik epitetai nesklido iš žmonių lūpų, charakterizuojant Juozapą Pudžemį: "vandenyno gelmė", "krištolas", "žmogus su džiugia vaiko siela" ir t. t. Ir jis pats, vaikštantis jūros pakrante, dvasinių namų aplinkoje. Bet - vis su žmonėmis, kuriems jis reikalingas kaip toji Šventoji komunija.

Tėveliuko gyvenime būta ir kančios. Ši jį užgrūdino ir sustiprino taip, kad jis turi begalinę jėgą žmogui suteikti vilties ir stiprybės priimant sprendimus, kurie iš esmės yra Dievo planas. Kaip ir jis pats. Jis be galo dėkingas jau seniai į Anapilį išskelivusiam žmogui, kuris, sunkiai sirgdamas, kančiose meldėsi už jį, tuomet dar tik seminaristą, kad šis taptų geru kunigu. Ir, kaip liudija šiandieniniai jo ganomi žmonės, jis iš tiesų tokiu tapo. Ir mes, pasauliečiai, galime jį statyti į gretą su Tėvu Stanislovu ar monsinjoru Vasiliausku.

"Tėveliukas" - jau devintasis režisierės D. Kanclerytės filmas, kaip ir ankstesniuose, priverčiantis stabtelėti ir gręžti žvilgsnį ne į gyvenimo barškalėlius, o į esmę - duoną ir druską. Ir - su kuo ir vardan ko ją valgai. Esu įsitikinusi, kad filmas patrauks ne tik pranciškonų ganomos bendruomenės dėmesį. Nes Tėveliukas - katalikiškos visuomenės nežinau kiek karatų brangakmenis, filme sužėrėjęs savo šlifuotomis ir natūraliomis, gyvenimo taip ir nenugludintomis briaunomis, kurias jautriai gaudė ir brolio Gedimino valdoma operatoriaus kamera.